

Королева Махі

Махі Кір-Табан, Народжена Небесами, була королевою з довгої династії королів.

«І всі вони були дурепами, — думала вона, читаючи запрошення, яке тримала в руці; пульс у неї несамовито скаженів. — Якби вони не були дурепами, я не опинилася б у такій халепі».

Лють не спотворила її обличчя. Гладенькі щічки не зашарілися. Вона була королевою і поводитися відповідно: спина виструнчена, постава впевнена, вираз обличчя зібраний. Пальці в неї не тремтіли, хай навіть кожен м'яз у тілі аж свербів від бажання пошматувати на дрібні клаптики аркуш з елегантно виведеними літерами.

Король Ніколаї Ланцов, великий герцог Удови, єдиний суверен величного народу Равки, і принцеса Егрі Кір-Табан, Донька Небес, найбільш Неземна з роду Табан, раді запросити королеву Махі Кір-Табан на святкування шлюбної церемонії у королівській каплиці в Ос Альті.

Весілля відбудеться за місяць. Служники Махі матимуть достатньо часу, щоб спакувати голящі сукні та прикраси, скликати королівський почет і підготувати Тавтхарад, елітних солдаток, що охороняють монаршу родину, відколи перша

королева з роду Табан посіла трон. Безліч часу для подорожі по землі або в новому розкішному дирижаблі, який сконструювали її інженери.

Безліч часу, щоб розумна королева змогла розпочати війну.

Утім просто зараз Махі мусила виступити перед радниками, які вишикувалися перед нею в нарадчій кімнаті. Її мати відійшла в інший світ лише місяць тому. Корона мала б повернутися до бабусі Махі, однак Лейті Кір-Табан було під вісімдесят, і вона покінчила з турботами народної очільниці. Їй кортіло лише плекати свої троянди й розважатися за містом із численними шалено вродливими коханцями; тож бабця благословила на царство Махі й поїхала насолоджуватися пенсією в сільській місцевості. Коронація відбулася за кілька днів після материного погребу. Правління Махі розпочалося нещодавно, та вона заповзялася зробити його тривалим. Її володарювання стане ерою заможності, імперія служитиме народу — а це потребувало підтримки королівських радників, які саме шанобливо дивилися на неї зі сповненими сподівань виразами облич.

— Я не бачу особистого повідомлення від Егрі, — сказала вона, спираючись на спинку трону. Поклала запрошення на коліна й дозволила чолу насупитися. — Це мене непокоїть.

— Нам слід радіти, — озвався радник Нагх.

Він був убраний у темно-зелений чиновницький піджак з латунними гудзиками, як і решта радників, і на вилозі в кожного викрашалися два схрещених шуанських ключі. Разом вони скидалися на ліс непохитних дерев.

— Хіба ж не на такий результат ми сподівалися? Весілля, що скріпить союз наших націй?

«Це ти на таке сподівався. Ти б узагалі хотів, аби ми назажди тихенько сховалися за своїми горами».

— Так, — усміхнулася Махі. — Саме тому ми ризикнули відпустити нашу дорогоцінну принцесу Егрі до такої дикої країни. Але вона написала б нам записку власною рукою, подала б якийсь знак, що все гаразд.

Радниця Зіхун відкашлялася.

— Ваша найбожественніша високосте, можливо, Егрі не щаслива, а просто змиралася. Вона ніколи не мріяла про публічне життя, годі вже й казати про життя вдалині від домівок, окрім якої вона нічого не знала.

— Ми походимо з роду Табан. Ми робимо те, чого потребує наша країна.

Радниця шанобливо схилила голову.

— Авжеж, ваша величносте. Чи слід нам написати відповідь?

— Я сама це зроблю, — кинула королева. — На знак поваги. Найкраще рішення — розпочати це нове партнерство на правильній ноті.

— Чудово, ваша величносте, — відповів Нагх, наче Махі щойно зробила дуже граційний реверанс.

Чомусь його схвальний відгук зачепив Махі болючіше, ніж заперечення.

Вона підвелася, і всі радники одночасно позадкували на крок, дотримуючись протоколу. Королева зійшла з трону й попрямувала довгою залогою, що вела до святилища, а її охоронниці з Тавгхарату рушили назирці. Шовковий шлейф ковзав мармуровою підлогою і дратував не гірше за радників. Махі достеменно знала, скільки кроків потрібно ступити, щоб дістатися з нарадчої кімнати до своїх покоїв, де можна буде усамітнитися. Цей шлях вона незліченну кількість разів проходила зі своєю матір'ю, а ще раніше — з бабусею. А зараз вела зворотний відлік (п'ятдесят шість, п'ятдесят п'ять), намагаючись збагнути, що саме її засмутило, і думати тверезо.

Вона відчувала, що за нею іде радник Ірвей, хай навіть кроки його взутих у капці ніг заглушав гуркіт черевиків Тавгхарату. Здавалося, наче її переслідує привид. Якби вона наказала варті перерізати йому горлянку, вони зробили б це без жодних вагань. А потім, коли її спробують притягнути до відповідальності за вбивство (адже цього в Шу Хані не уникнути навіть королеві), свідчили б проти неї.

Коли вони дісталися королівського укриття, Махі минула позолочену арку й увійшла до невеличкої кімнати для прийо́мів, оздобленої блідо-зеленим мармуром. Відмахнулася від прислуги, що чекала на неї, та обернулася до Тавіхарадугу.

— Не заважайте нам, — наказала вартовим.

Ірвей пішов за нею крізь вітальню й музичну кімнату, аж доки вони опинилися в просторому салоні, де Махі колись сиділа в матері на колінах і слухала оповідки про перших королів з роду Табан — воїтельок, котрі в супроводі приручених соколів спустилися з найвищих гір Сікурцюя, щоб правити шуанцями. Табан єнок-юн — так їх назвали. Буря, яка не минулася.

Ці королеви збудували палац, і він досі залишався шедевром інженерної думки та краси. Він належав династії Табан. Він належав людям. А цієї короткої миті — кілька ретельно відміряних кроків у довжелезному ланцюгу роду Табан — він належав Махі.

Увійшовши до Двору Золотого Крила, вона відчула, як поліпшився настрій. Тут панувало золотаве світло. Стрімка вода, численні вишукані арки тераси обрамлювали доглянутий живопліт і дзюркотливі фонтани в королівських садах унизу, а за ними буяв сливовий сад Амрат Ёну, де дерева вишикувалися струнками шеренгами, схожими на солдатські лави. У Равці була зима, але тут, у Шу Хані, на цій благословенній землі, досі сяяло тепле сонце.

Махі вийшла на терасу. Це було одне з небагатьох місць, де вона могла спокійно розмовляти подалі від пильних поглядів і допитливих вух прислуги та шпигунів. На зеленому скляному столику викрашалися карафки з вином і водою, а ще таріль із пізнім інжиром. У саду королева побачила свою племінницю Акені, яка бавилася з одним із садівникових хлопців. Махі вирішила: якщо не зачне доньку з кимось зі своїх чоловіків, то корону одного дня успадкує Акені. Вона не була найстаршою з дівчаток роду Табан, та вже у вісім років, поза всяким

сумнівом, була найкмітливіша. От така несподіванка, якщо пригадати, що мати в неї була тупа, немов товкач у ступі.

— Тітко Махі! — гукнула знизу Акені. — Ми знайшли пташине гніздечко!

Хлопчик садівника не озвався й не дивився на королеву, а мовчки закляк побіля своєї подружки, прикипівши поглядом до подертих сандалів.

— Не чіпайте яєчок, — крикнула їм Махі. — Дивіться, але не чіпайте.

— Не чіпатиму. Хочеш квіточок?

— Принеси мені жовту сливку.

— Але вони кислючі!

— Принесіть мені одну, і я розповім вам історію.

Вона дивилася, як діти помчали до південної стіни садка. Плоди висіли на горішніх гілках, тож малим знадобиться трохи часу та вправності.

— Вона хороша дитина, — озвався з-під арки позаду неї Ірвей. — Але, напевно, занадто слухняна, щоб стати хорошою королевою.

Махі проігнорувала його.

— Принцеса Еґрі жива, — повідомив радник.

Королева схопила карафку та жбурнула її на бруківку під ногами.

Зірвала з вікон завіси й подерла їх нігтями на дрантя.

Занурилася обличчям у шовкові подушки й закричала.

Вона нічого із цього не зробила.

Натомість кинула запрошення на столик і зняла з голови важку корону. Чистісінька платина, рясно прикрашена смаґадами, від неї завжди боліла шия. Махі поклала корону на столик біля інжиру та налила собі келих вина. Взагалі це було завданням прислуги, але просто зараз їй не хотілося бачити їх поряд із собою.

Ірвей прослизнув на балкон і пригостився вином, не запитуючи дозволу.

— Вашої сестри вже не мало б бути серед живих.

Принцеса Егрі Кір-Табан була народною улюбленицею, найдорогоціннішою панянкою... з незрозумілих Махі причин. Вона не була мудра, вродлива чи цікава. Єдине, що вона вміла, — дурнувати шкіритися та грати на *хатуурі*. Та її однаково обожнювали.

Егрі мала загинути. Що пішло не так? Махі ретельно все спланувала. Зрештою король Ніколаї та принцеса Егрі мали померти, а в убивстві звинуватили б фієрданців. Skorиставшись приводом помсти за улюблену сестру, вона ввела б війська до осиротілої без короля країни, захопила б гришів для програми зі створення *кхергуудів* і перетворила б Равку на базу для розв'язання війни з Фієрдою.

Вона ретельно вибрала свою агентку: Маю Кір-Каат була вартовою Тавіхарату принцеси Егрі. Молода талановита борчиня чудово управлялася з мечем і, щонайважливіше, була вразлива. Її брат-близнюк зник безвісти зі свого військового підрозділу, а родині сказали, буцімто юнака вбили в бою. Але Маю здогадалася, як усе було насправді: його обрали на роль *кхергууда*, залучили до програми Залізне Серце, що мала збити його сильнішим, смертоноснішим і не зовсім схожим на людину. Маю благала, щоб брата відпустили до перетворення та дозволили йому повернутися на службу рядовим солдатом.

Королева Махі знала, що процес перетворення на *кхергууда* (коли твої кістки заливають гришинською сталлю або до спини під'єднують механічні крила) болісний. Проте подекували, буцімто він робив ще дещо, буцімто солдати, котрі брали участь у програмі, змінювалися жахливим чином, що *кхергууди* під час перетворення втрачали якусь фундаментальну частину власного «я», наче біль випалював те, що робило їх людьми. І, звичайно, Маю Кір-Каат не хотіла, щоб це сталося з її братом. Вони були близнюками, *кеббен*. Не існує тіснішого зв'язку. Маю віддала б власне життя й життя короля, аби врятувати брата.

Королева Махі відставила свій келих з вином і налила собі води. Для того, що ось-ось мало відбутися, вона потребувала ясної голови. Якось нянька сказала їй, що вона мала брата-близнюка, та він народився мертвим. «Ти висмоктала з нього всі сили», — просичала жінка, і вже тоді Махі зрозуміла, що одного дня стане королевою. А що сталося б, якби він вижив? Де зараз була б вона?

Тепер це не мало жодного значення.

Адже король Равки досі був аж занадто живий.

Як і її сестра.

І це було погано. Проте королева Махі не знала достеменно, наскільки погано.

Чи дізнався Ніколаї Ланцов про змову проти нього? Невже нерви Маю не витримали й вона розповіла принцесі Егрі про справжній план? Ні. Бути цього не могло. Махі просто відмовлялася в це вірити. Зв'язок між *кеббен* був занадто міцний для такого.

— Це запрошення здається мені пасткою, — озвалася вона.

— Як і більшість шлюбів.

— Не змушуйте мене слухати ваші жарти, Ірвею. Якщо королю Ніколаї відомо...

— Що він зможе довести?

— Можливо, Егрі має що розповісти. Залежить від того, скільки відомо їй самій.

— Ваша сестра — ніжне створіння. Вона ніколи не повірить, що ви здатні на такі хитрощі, і достоту ніколи не пащекуватиме про вас.

Махі гупнула рукою по запрошенню.

— Тоді поясніть мені це!

— Напевно, вона закохалася. Я чув, що король досить чарівний.

— Не смішіть мене.

Принцеса Егрі посіла місце Маю в Тавіхараді. А Маю передвинулася принцесою Егрі. Її завдання було зійтися ближче